

polariseringen i det danske samfund, og som er beskrevet tydeligere af Lejelovskommissionen: Gennem de sidste 10 år er der sket en voldsom flytning, hvor hovedparten af familierne med arbejdsindkomst er flyttet væk fra at være lejere og har fået deres egen bolig, og det har noget at gøre med de generelle økonomiske fordele og ulemper, jeg omtalte under det sidste punkt.

Vi har fået en polarisering, der er kendetegnet ved, at forskellen på menneskene i vort samfund bliver voldsomt stor i disse år. Vi får et A-hold, og vi får et meget stort mindretal, der i stigende grad marginaliseres, er koblet helt af og bor tilbage i de områder, vi taler om her. Det rammer børnene, og vi ser en ophobning af dårlige livsbetingelser.

Til det vil jeg godt sige, at jeg tror, der er brug for en langt mere beslutsom politik fra regeringens side; en politik, der langt mere grundlæggende gør op med de udstødnings- og marginaliseringstendenser, der er i vort samfund. Det har at gøre med den generelle boligpolitik, men det har også at gøre med ambitionen for byudvalgsarbejdet. Jeg har lidt svært ved helt præcis at læse ud af redegørelsen, hvor stort ambitionsniveauet er, men som jeg forstår det, er hovedlinjen, at det er regeringens opfattelse, at kommunerne i den kommende tid i stigende grad skal overtage dele af de opgaver, Byudvalget havde, og i hvert fald overtage større dele af finansieringen.

Jeg tror ikke, at spørgsmålet, om det er den ene eller den anden kasse, der skal betale, kan udløse en stor krig; men jeg vil godt spørge: Hvilken sikkerhed er der overhovedet for det? Vi ved, det er aktuelt stof i disse dage, hvor der forhandles kommunal økonomi. Er det sådan, at vi får en garanti for, at kommunerne overtager de ting, staten trækker sig ud af? For os at se er det nemlig afgørende i forbindelse med de ting, jeg har sagt om polarisering, at indsatsen ikke skrues ned. Når vi endelig har fundet et virksomt middel til at bekæmpe udstødelsen i nogle områder, synes jeg, det er lidt tosset, hvis man kvitterer ved at skrue ned for det virksomme middel, når det faktisk begynder at fungere.

Jeg forstår redegørelsen sådan, at staten i stigende grad vil trække sig baglæns ud af arbejdet. Hvis det betyder, at det står kommunerne frit for, om de vil overtage opgaverne eller ej, tror jeg, vi vil opleve et voldsomt fald i indsatsen på området, og det vil vi i SF ikke være med til. Derfor bliver det afgørende for os, når vi skal tage stilling til fremtiden – det bliver vel i

finanslovforhandlingerne – at det sikres, at der mindst er det samme ambitionsniveau, og at vi får sikkerhed for, at kommunen tager over de steder, hvor staten trækker sig ud.

Jeg vil også berøre et tredje element, som hr. Jens Hald Madsen også var inde på i sin ordførertale, nemlig forslaget om – sådan forstod jeg det – at man skal sikre, at den private lejelovgivning bliver dereguleret, hvilket vil betyde, at de sociale boligområder skal opfange alle sociale problemer i samfundet. Det vil nemlig betyde huslejestigninger i et sådant omfang, at mennesker, der har sociale problemer – og det er også Lejelovskommissionens konklusion – ikke længere vil kunne bo i de områder. Så vil vi virkelig få en ghettoisering, der betyder, at samtlige mennesker med sociale problemer bor i nogle bestemte områder, så her synes jeg også, vi har brug for, at regeringen lidt tydeligere giver udtryk for, om det virkelig er det, den vil, og om den er enig i, at det bliver resultatet af en dereguleret lejelovgivning.

Det fjerde punkt, jeg vil nævne, er en bedre spredning. Der er to måder at sprede på. Hr. John Vinther vil gøre det lidt på Bismarcksk vis og kommandere folk rundt i strid med stort set alle internationale konventioner – som De Konservative i øvrigt også har været med til at underskrive, men lad det nu ligge. Man kan også forestille sig en anden form for spredning, som jeg gerne vil høre regeringens kommentar til. Det ligger sådan, at de områder, der har allerflest ressourcer her i samfundet, de aller mest velhavende, hvor der bor allerflest stærke personer – Gentofte, Hellerup osv. – stort set intet udlejningsbyggeri har. Var det ikke nærliggende at overveje den løsning, at disse områder burde være med til at bære et ansvar, at disse områder, hvor de økonomisk, uddannelsesmæssigt og bolig-mæssigt stærke mennesker bor, skulle være med til at bære nogle af problemerne? Og vil regeringen være med til, at de områder, som ikke vil det, skal tvinges til at være med i et passende omfang, så de mest velhavende områder i Danmark ikke får lov til at afstå fra at løse nogle af de sociale opgaver, samfundet står over for? Efter min opfattelse er det nemlig helt centralt i diskussionen om spredning, at man tvinger de velhavende områder til også at være med.

Jeg skal runde af med at sige, at jeg håber, jeg med mit indlæg har givet udtryk for, at vi ikke er tilfredse med lapperier alene. Det betyder ikke, at vi underkender den værdi, der ligger i